

РЕШЕНИЕ

№ 2167

гр. София, 23.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 11.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **13915** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 38, ал. 7 от Закона за защита на личните данни.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], депозирана от пълномощника му адв. Н. П. от АК - П. против Решение №ППН-01-116/28.10.2019 г., постановено от КЗЛД, с което жалбата на Г. Т. И. рег. №ППН-01-116/30.01.2019 г. е обявена за основателна за нарушение на чл.15, параграф 1 и 3 от Регламент 2016/679 и е разпоредено в 10-дневен срок от влизане в сила на решението администраторът на лични данни [фирма] да изпълни исканията на субекта на данни да упражни правата си по Регламента като: предостави информацията по чл.15, параграф 1 от Регламент 2016/679 и върне исканите оригинални документи по реда на чл.15, параграф 3 от Регламент 2016/679. Освен това за нарушение на чл.12, параграф 3 и чл.15, параграф 2 от Регламент 2016/679 на основание чл.58, параграф 1, буква „и“, вр. чл.83, параграф 5, буква „в“ от Регламент 2016/679 на администратора на лични данни е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева. С оспореното решение е уважено искането на Г. Т. И. за присъждане на направените от него разноски в размер на 400 лева, дължими от [фирма].

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и постановено при грешна преценка на фактите и обстоятелствата по производството. Изложени са съображения, че в процесния случай следва да се приеме, че са налице условията на чл.6, параграф 1, б. „в“ и „е“ от Общия регламент, тъй като в случая не се спори, че между страните са съществували договорни трудови правоотношения. Следователно обработването на

личните данни е законосъобразно. Твърди се също, че поведението на дружеството е законосъобразно, тъй като е в съответствие с изискванията на чл.4, ал.1 ЗЗЛД, съответно на чл.6, параграф 1 от Регламента – личните данни на лицето се обработват за целите на трудовото правоотношение, поради което не е необходимо да се иска съгласието на работника. Независимо от така изложеното се твърди също, че не е налице нарушение на чл.4, ал.1 ЗЗЛД, съответно на чл.6, параграф 1 от Регламента, както и на чл.15, параграф 3 от Регламента защото съставът на нарушението е различен от установената фактическа обстановка. Предоставянето на документ и предоставянето на данни са две различни хипотези. По отношение на наложената санкция са изложени доводи, че не отговаря на тежестта на нарушението. Решението е оспорено и в частта за разноските с твърдение, че не са представени доказателства за договарянето и плащането на такива и процесуално представителство не е осъществявано. По тези съображения се иска отмяна на решението. Претендират се и сторените в производството разноски.

Ответникът, Комисията за защита на личните данни, чрез пълномощника си старши юристконсулт Д. А., в представено по делото писмено становище оспорва жалбата с искане същата да бъде отхвърлена. В тезата си излага аргументи в подкрепа на решението на КЗЛД, като такава издадено при спазване на правилата за подобен вид акт, както и съобразявайки го с разпоредбите на закона. Не претендира разноски, но прави възражение за прекомерност на адвокатското вознаграждение на оспорващото дружество, в случай, че е в размер над минималния.

Заинтересованата страна Г. Т. И. оспорва жалбата с твърдение, че решението на КЗЛД е правилно. Подробни съображения са изложени в представени писмени бележки.

СГП не е взела становище по делото и не участва в производството.

По делото са събрани писмени доказателства, съдържащи се в приложената в заверено копие образувана пред КЗД преписка.

Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Производството пред КЗЛД е образувано на основание постъпила жалба с рег. № №ППН-01-116/30.01.2019 г., подадена от Г. Т. И. от [населено място] срещу [фирма], [населено място] с твърдения, че дружеството не се е произнесло по подадено от него заявление по чл.29 ЗЗЛД. Изложено е, че с молба от 20.11.2018 г., адресирана до [фирма], [населено място] е поискал предоставяне на информация на хартиен носител за това какви лични данни, отнасящи се до него се обработват, за какви цели, на какво основание и за какъв срок, включително да му бъдат върнати оригиналите на двете удостоверения за професионално обучение, които се намират в дружеството във връзка с прекратеното ТПО. Твърди, че до датата на подаване на жалбата администраторът на лични данни не се е произнесъл по молбата и не му е върнал оригиналите на документите, с което е нарушил чл.33, ал.1 ЗЗЛД и е препятствал осъществяването на правото на достъп до личните му данни. Поискал е по отношение на дружеството да бъде издадено задължително предписание да се произнесе по молбата и му предостави оригиналите на исканите документи, както и да му бъде наложена имуществена санкция на основание чл.47, т.7 ЗЗЛД. Към жалбата са приложени описани в нея писмени доказателства, включително и копие на заповед за прекратяване на ТПО от 01.10.2018 г..

КЗЛД е уведомила [фирма], [населено място] за постъпилата жалба и е дала

възможност за становище по нея. Отговор на жалбата е постъпил на 22.03.2019 г., с изразено становище, че същата е както недопустима, така и неоснователна. Недопустимостта е обоснована с липса на дата, както и с твърдения, че е подадена извън срока по чл.38, ал.1 ЗЗЛД и срещу лице, което не е администратор на лични данни. Неоснователността на жалбата е обоснована с довода, че лицето не е искало достъп до данни, а до документи, за които твърди, че не са му върнати при прекратяване на ТПО, което следва да се осъществи по реда на КТ и нормативните актове по неговото прилагане, а не по реда на ЗЗЛД. Освен това се твърди, че в срока по чл.32 ЗЗЛД, с приложено в копие решение от 26.11.2018 г., администраторът на лични данни се е произнесъл по подаденото заявление с правно основание чл.28 ЗЗЛД, като го е приел за неоснователно. Изпратено на адреса на лицето, решението се върнало като непотърсено. При подробно изложени аргументи е поискано жалбата да бъде отхвърлена, а в случай че се счита за основателна – да се издаде задължително предписание, като не се налага имуществена санкция.

С оглед наведените в отговора доводи с писмо от 08.04.2019 г., получено на 11.04.2019 г. КЗЛД е изисквала от дружеството да представи доказателства за изпращане на решението му от 26.11.2018 г. В указания срок и след това такива не са постъпили.

Със становището, както и с представеното с него решение от 26.11.2018 г. КЗЛД е запознала жалбоподателя, който, чрез процесуалния си представител е изложил допълнителни аргументи в подкрепа на доводите си в жалбата.

На основание чл.38, ал.1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация (ПДКЗЛДНА) (отм.) с Решение на Комисията за защита на личните данни от проведено заседание на 03.07.2019 г., обективизирано в протокол №28, жалбата е приета за редовна и допустима. Насрочено открито заседание за разглеждането ѝ по същество, за което са призовани страните. На 11.09.2019 г. е проведено редовно заседание, за което страните били редовно уведомени.

КЗЛД, след като обсъдила становищата на страните в контекста на събраните по преписката доказателства, е постановила оспореното в настоящото производство решение, съобразявайки, че към момента на подаване на искането за достъп Глава пета от ЗЗЛД (Права на физическите лица - чл. 26 и сл.) не е все още отменена, но към този момент вече е приложим Регламент 2016/679, който урежда същите отношение, с оглед на което Регламентът следва да се приложи като нормативен акт от по-висока степен. През призмата на относимите разпоредби на Регламента жалбата е обявена за основателна за нарушение на чл.15, параграф 1 и 3 от Регламент 2016/679 и е разпоредено в 10-дневен срок от влизане в сила на решението администраторът на лични данни [фирма] да изпълни исканията на субекта на данни да упражни правата си по Регламента, като: предостави информацията по чл.15, параграф 1 от Регламент 2016/679 и върне исканите оригинални документи по реда на чл.15, параграф 3 от Регламент 2016/679. В мотивите на решението е прието, че в конкретния случай липсва произнасяне и уведомяване за предприетите действия по заявлението за достъп до лични данни, което представлява нарушение на чл. 12, параграф 3 от Регламент 2016/679. Твърдението на дружеството, че е налице произнасяне с Решение, което е изпратено на жалбоподателя, е недоказано, тъй като доказателства за това не са представени, въпреки че изрично са изискани. Това навело на извода, че решението на администратора е изготвено за целите на административното

производство. Искането е разгледано като подадено в две части. В първата част е прието, че се иска информация за това какви лични данни обработва администратора, за какви цели, на какво основание и за какъв срок. Изложено е, че същото отговаря на информацията, която субектът на данни може да поиска по чл. 15, ал. 1 от Регламент 2016/679. Като не е отговорил на това искане, като отговор не се съдържа и в представеното решение, администраторът на лични данни е нарушил тази разпоредба. По отношение на втората част от заявлението, в която жалбоподателят е поискал от администратора да му бъдат върнати всички оригинални документи, съдържащи личните му данни, включително Удостоверение за завършен курс "Машинист на котли високо налягане III степен" и Удостоверение за професионално обучение "Оператор на парни и водогрейни съоръжения" част от професията "Огняр". КЗЛД е приела, че в тази част има произнасяне от администратора, с което се отказва достъп, тъй като с молбата не се иска достъп до лични данни, а се иска достъп до документи. Прието е, че с отказа е допуснато нарушение на чл. 15, параграф 3 от Регламент 2016/679, тъй като в параграф 3 на тази разпоредба е посочено, че администраторът предоставя копие от личните данни, които са в процес на обработване. В случая се искат оригинални документи, които съдържат копие на личните данни на жалбоподателя. Не е налице основание за администратора - бивш работодател да задържа тези документи в оригиналу а твърдението му, че документите са върнати при прекратяване на трудовото правоотношение са останали недоказано от дружеството. При така установените нарушения за нарушение на чл.12, параграф 3 и чл.15, параграф 2 от Регламент 2016/679 на основание чл.58, параграф 1, буква „и“, вр. чл.83, параграф 5, буква „в“ от Регламент 2016/679 на администратора на лични данни е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лева. С оспореното решение е уважено искането на Г. Т. И. за присъждане на направените от него разноски в размер на 400 лева, дължими от [фирма].

Оспорващото дружество е уведомено за решението на 30.10.2019 г., а жалбата е изпратена по пощата на 13.11.2019 г.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи: Жалбата е депозирана в законовопредвидения в чл. 38, ал. 6 ЗЗЛД 14-дневен срок от надлежна страна, адресат на оспореното решение, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав я намира за частично ОСН..

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания, посочени в чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, а именно: дали е издадено от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразено ли е то с целта на закона.

При така извършената преценка съдът счита, че оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган - КЗЛД, в съответствие с предоставените й правомощия по чл.38, ал.1 и ал.2 ЗЗЛД, вр. с чл.10, ал.1, т.7 ЗЗЛД. Съгласно чл.10, ал.1, т.7 ЗЗЛД КЗЛД разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон. При сезиране по чл.38, ал.1 ЗЗЛД във връзка с чл.28, ал.1, т.1, чл.29, ал.1 и чл.36 и следващите от ПДКЗЛДНА (отм.), приет на основание чл.9, ал.2 от ЗЗЛД, относно актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите

лица, се стартира производство пред КЗЛД, чиито резултати се обективират в решението по чл.38, ал. 2 ЗЗЛД,. Съгласно чл.6, ал.1 от с.з. компетентен да се произнесе по процедурата административен орган е КЗЛД - "независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон". На основание чл. 9, ал. 4, вр. ал. 3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ /чл.7, ал.1 ЗЗЛД - председател и 4 членове/ при проведено открито заседание. Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването. Видно от протокол № 36/11.09.2019 г. на проведеното заседание - открито по своя характер съгласно чл.40, ал.1 от действащия към тази дата ПДКЗЛДНА, присъстват трима членове на Комисията. Последните са положили подписите си под оспорваното решение, взето с изискуемото мнозинство. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл.146, т.1 АПК.

Съдът счита, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл.59, ал.2 АПК. Актът съдържа задължителните по чл.59, ал.2 АПК реквизити, както и подписите на лицата, участвали в гласуването /чл.7, ал.1 ЗЗЛД /. Предвид това не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.2 АПК.

При постановяване на административния акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбата, въз основа на която е образувано производството е подадена в предвидения в чл.38, ал.1 ЗЗЛД едногодишен срок от узнаване за нарушението. Правилно КЗЛД е приела, че съгласно §44, ал.2 от ПЗР на ЗЗЛД за нарушения на закона и Регламент 2016/679, извършени до влизане в сила на този закон (02.03.2019 г.), срокът за сезиране на Комисията по чл.38 е една година от узнаването на нарушението, но не по-късно от 5 години от извършването му. Заявлението за достъп до лични данни е подадено на 20.11.2018 г., а отговорът по него е дължим в едномесечен срок от получаването, от когато се брои и срокът за узнаване и извършване на нарушението. Видно от датата на жалбата, сроковете са спазени. Жалбата съдържа задължително изискуемите реквизити, посочени в чл.30, ал.1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и нейната администрация, а именно: налице са данни за жалбоподателя, естество на искането, дата и подпис, с оглед на което същата е редовна. Подадена е срещу администратор на лични данни по смисъла на чл.4, т.7 от Регламент 2016/679, доколкото е установено, че между дружеството и подателя на жалбата е съществувало ТПО Разгледана е по същество в открито заседание, съгласно чл. 9, ал. 4 ЗЗЛД и чл.40, ал.1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация и е прието единодушно от присъствалите трима членове на административния орган /чл. 9, ал. 3ЗЗЛД/. Правилно също така административният орган е конституирал страните в развилото се пред него производство.

Административният акт е постановен и в предписаната от закона форма - решение, в което са посочени мотивите - фактически и правни основания, поради които жалбата е приета за основателна. Спазена е разпоредбата на

чл.40 от ПДКЗЛДНА, съгласно която КЗЛД събира доказателства, изисква допълнително информация, както и извършва други действия в производството по раздел II "Разглеждане на жалби от физически лица" по реда на АПК. На страните в производството е предоставена възможност да се запознаят с приложените по преписката доказателства и да изразят становище. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени представените по преписката писмени доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбата твърдения. Правото на защита на участниците в производството, редовно уведомени за откритите заседания пред КЗЛД, не е ограничено, тъй като е гарантирано тяхното участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД, чл.34 и следващите от АПК и принципите на процеса - принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл.7, чл.8 и чл.12 АПК/. Предвид това съдът намира, че липсват предпоставки за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.3 АПК.

По отношение на материалната законосъобразност на оспореното решение съдът приема следното:

Приложимият в конкретния случай материален закон е този, действал към датата на която се твърди да е осъществено нарушението - 21.12.2018 г. В конкретния случай това са разпоредбите, действащи до измененията, обнародвани с ДВ. бр. 17 от 26 февруари 2019 г. Следва да бъде отчетен и фактът, че от 25.05.2018 г. се прилага Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните, Регламента) урежда правилата по отношение защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни, както и правилата по отношение на свободното движение на лични данни. Съгласно чл.288 от ДФЕС "Регламентът е акт с общо приложение. Той е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави-членки." Съгласно чл.15, ал.2 от Закона за нормативните актове (ЗНА) "ако нормативен акт противоречи на регламент на Европейския съюз, прилага се регламентът".

В съответствие с разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗЗЛД в приложимата редакция /преди отм. - ДВ, бр. 17 от 2019 г./ всяко физическо лице има право на достъп до отнасящи се за него лични данни, като при упражняването на това право физическото лице има право по всяко време да поиска от администратора на лични данни /чл. 28 от ЗЗЛД преди отм. бр. 17 от 2019г/: 1. потвърждение за това, дали отнасящи се до него данни се обработват, информация за целите на това обработване, за категориите данни и за получателите или категориите получатели, на които данните се разкриват;2. съобщение до него в разбираема форма, съдържащо личните му данни, които се обработват, както и всяка налична информация за техния източник;3. информация за логиката на всяко автоматизирано обработване на лични данни, отнасящи се до него, поне в случаите на автоматизирани решения по чл. 34б.

Корелативно свързано с правото на физическото лице на достъп до личните

му данни е задължението на администратора при редовност на заявлението (чл. 30, ал. 1 ЗЗЛД в относимата редакция) да предостави тази информация безплатно (чл. 28, ал. 2 ЗЗЛД в относимата редакция) в предпочитана от лицето форма (във вариантите, посочени в чл. 31 ЗЗЛД) и на адреса, посочен в заявлението. Срокът за произнасяне е 14-дневен с възможност за неговото удължаване до 30 дни в хипотезите на чл. 32, ал. 2 ЗЗЛД.

Произнасянето на администратора на лични данни следва да бъде обективизирано в решение, с което предоставя пълна или частична информация по чл. 28, ал. 1 на заявителя или мотивирано отказва предоставянето ѝ (чл. 32, ал. 3 ЗЗЛД). Съгласно разпоредбата на чл.33 ЗЗЛД в относимата редакция администраторът писмено уведомява заявителя за решението или отказа си по чл. 32, ал. 3 - 5 в съответния срок, като уведомяването е лично срещу подпис или с писмо с обратна разписка. Разпоредбата на ал.3 на същия текст предвижда, че липсата на уведомяване се счита за отказ.

В нормата на чл. 34 ЗЗЛД са уредени изчерпателно хипотезите, при които администраторът на лични данни отказва достъп до лични данни.

Аналогична е уредбата и в съответните правни норми на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни. Съгласно чл.15, параграф 1 от същия субектът на данните има право да получи от администратора потвърждение дали се обработват лични данни, свързани с него, и ако това е така, да получи достъп до данните и следната информация: а) целите на обработването; б) съответните категории лични данни; в) получателите или категориите получатели, пред които са или ще бъдат разкрити личните данни, по-специално получателите в трети държави или международни организации; г) когато е възможно, предвидения срок, за който ще се съхраняват личните данни, а ако това е невъзможно, критериите, използвани за определянето на този срок; д) съществуването на право да се изиска от администратора коригиране или изтриване на лични данни или ограничаване на обработването на лични данни, свързани със субекта на данните, или да се направи възражение срещу такова обработване; е) правото на жалба до надзорен орган; ж) когато личните данни не се събират от субекта на данните, всякаква налична информация за техния източник; з) съществуването на автоматизирано вземане на решения, включително профилирането, посочено в член 22, параграфи 1 и 4, и поне в тези случаи съществена информация относно използваната логика, както и значението и предвидените последствия от това обработване за субекта на данните. Съгласно параграф 3 администраторът предоставя копие от личните данни, които са в процес на обработване. чл. 12, параграф 3 от Регламент 2016/679 задължава администратора на лични данни да предостави на субекта на данни информация относно действията, предприети с искане по чл. 15 от Регламента, без ненужно забавяне и във всички случаи в срок един месец от получаване на искането. При сложност и брой на исканията срокът може да бъде удължен с още два месеца. Ако не се предприемат действия по исканията, отново се уведомява субекта на данни, с посочване на причините за това (параграф 4).

В настоящия случай безспорно се установи, че заинтересованата страна е подала редовно заявление до административен орган за лични данни, при което за последният е възникнало задължението да отговори на подаденото заявление в срок. [фирма], [населено място] е Администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 7 от Регламент 2016/67, според която разпоредба такъв е юридическо лице, което само или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на личните данни. Установено е от представените по преписката доказателства, че жалбоподателят е бивш служител в дружеството. Установи се също, че нито в срока, нито след това дружеството е отговорило на искането. До този извод се стига и предвид факта, че не е доказано от задължения субект, че представеното пред КЗЛД решение е изпратено на заявителя. Предвид това и доколкото със същото е отказан достъп до данните, то безспорно в случая е налице отказ.

Доколкото заявлението се състои от две части, законосъобразността на отказа следва да бъде разгледана за всяка от тях. В първата част се иска информация за това какви лични данни обработва администратора, за какви цели, на какво основание и за какъв срок. Както е прието и в оспореното решение в тази част изисканото отговаря на информацията, която субектът на данни може да поиска по чл. 15, ал. 1 от Регламент 2016/679. В съответствие с нормите на чл. 26 и чл. 28 ЗЗЛД всяко физическо лице има право на достъп до личните си данни, като една от възможните форми при упражняване на това право е получаването на информация от администратора на лични данни за обстоятелствата по чл. 28, ал. 1, т. 1-3 ЗЗЛД. Освен това разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от Регламент 2016/679 изисква администраторът да потвърди дали се обработват лични данни на субекта на данни и да предостави информацията по букви "а" - "з", което в случая не е направено, с оглед на което КЗЛД правилно е приела, че е нарушена разпоредбата на чл. 15, параграф 1 от Регламента. С оглед изложеното съдът приема, че оспореното решение в частта, в която жалба рег. № ППН-01-116/30.01.2019 г., подадена от Г. И. срещу [фирма], е приета за основателна за нарушение на чл.15, параграф 1 от Регламент 2016/679 и е разпоредено съобразно правомощията на контролния орган по чл. 58, параграф 2, буква "в" от Регламент 2016/679 в 10-дневен срок от влизане в сила на решението на КЗЛД администраторът на лични данни [фирма] да изпълни исканията на субекта на данни да упражни правата си по Регламента, като предостави информацията по чл. 15, параграф 1 от Регламент 2016/679 е законосъобразно, поради което жалбата против него в тази му част е неоснователна.

Във втората част от заявлението жалбоподателят е поискал от администратора да му бъдат върнати всички оригинални документи, съдържащи личните му данни, включително Удостоверение за завършен курс "Машинист на котли високо налягане III степен" и Удостоверение за професионално обучение "Оператор на парни и водогрейни съоръжения" част от професията "Огняр". В тази част, макар да не е получено от заявителя, има произнасяне от администратора, с което се отказва достъп, тъй като с молбата не се иска достъп до лични данни, а се иска достъп до документи. Настоящият съдебен състав споделя мотивите на дружеството и не възприема доводите на КЗЛД, че в случая се искат оригинални документи,

които съдържат копие на личните данни на жалбоподателя, при което не е налице основание за администратора - бивш работодател да задържа тези документи в оригинал, с оглед на което с отказа си е допуснал нарушение на чл.15, параграф 3 от Регламент 2016/679. Тази разпоредба задължава администратора да предостави копие от личните данни, които са в процес на обработване, а не оригиналите на намиращи се при него документи. Настоящият съдебен състав приема, че в тази си част за връщане на оригинални документи, съхраняване от бивш работодател, искането на заявителя няма характер на такова и по ЗЗЛД. Според общата разпоредба на чл.26, ал.1 ЗЗЛД в относимата редакция всяко физическо лице има право на достъп до отнасящи се до него лични данни. Съдържанието на правото на достъп до лични данни, отнасящи се до физическото лице-искател е конкретизирано в чл. 28, ал. 1 ЗЗЛД. Според тази разпоредба, в относимата ѝ редакция, при упражняване на правото си на достъп физическото лице има право по всяко време да поиска от администратора на лични данни: 1. потвърждение за това, дали отнасящи се до него данни се обработват, информация за целите на това обработване, за категориите данни и за получателите или категориите получатели, на които данните се разкриват; 2. съобщение до него в разбираема форма, съдържащо личните му данни, които се обработват, както и всяка налична информация за техния източник; 3. информация за логиката на всяко автоматизирано обработване на лични данни, отнасящи се до него, поне в случаите на автоматизирани решения по чл. 34б. Следователно не всяко отправено от физическо лице искане, е искане за достъп до личните данни, отнасящи се до него, а само онова, което съдържа искане за предоставяне на информация, след изброената в тази разпоредба, сред които не е искането за връщане на оригинални документи. Още повече, че в хода на процеса не е доказано единият от посочените документи е бил издаден и че оригиналите им са се съхранявали от работодателя. Като е приела обратното КЗЛД е постановила незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено в тази му част, в която жалба рег. № ППН-01-116/30.01.2019 г., подадена от Г. И. срещу [фирма], е приета за основателна за нарушение на чл.15, параграф 3 от Регламент 2016/679 и е разпоредено съобразно правомощията на контролния орган по чл. 58, параграф 2, буква "в" от Регламент 2016/679 в 10-дневен срок от влизане в сила на решението на КЗЛД администраторът на лични данни [фирма] да изпълни исканията на субекта на данни да упражни правата си по Регламента, като върне изисканите оригинални документи по реда на чл. 15, параграф 3 от Регламент 2016/679.

По отношение на наложената на жалбоподателя санкция следва да се има предвид, че КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност, като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, § 2 от регламента да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице - субект на данни, както и на обществения интерес. Административното наказание "глоба" или "имуществена санкция", предвидено в б. "и" на чл. 58, § 2 от регламента има

санкционен характер и се прилага в допълнение към мерките по б. "а" - "з" и "й" или вместо тях, т. е. изцяло от преценката на надзорния орган зависи дали да приложи спрямо конкретния случай някоя от посочените в б. "а" - "з" и "й" принудителни административни мерки или да наложи глоба или имуществена санкция или да приложи и някоя от мерките по б. "а" - "з" и "й" съвместно с налагането на административно наказание по б. "и". При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната. В конкретния случай съдът намира, че правилно КЗЛД е приела, че в случая е приложима корективната мярка по чл. 58, § 2, б. "и" от Регламент /ЕС/ 2016/679. Липсата на произнасяне по подаденото заявление, съгласно законното изискване по чл. 15, § 1, б. "а", "б.", "в" и "ж" от ОРЗД (разпоредби, идентични с разпоредбите на чл. 28 от ЗЗЛД в относимата редакция) е обвързано с налагането на санкцията. Комисията е отчела, че имуществената санкция ще има възпитателно въздействие и ще допринесе за спазване от страна на администратора на установения правен ред, като при определяне на размера ѝ е взела предвид липсата на други извършени нарушения от този тип от жалбоподателя. По отношение на размера на административното наказание следва да се има предвид, че от една страна същият е индивидуализиран от административния орган съобразно степента на засягане на обществените отношения по защита на личните данни, както и е определен и мотивиран с обстоятелството, че за физическото лице са произтекли неблагоприятни последици. При определяне на санкцията административният орган е обсъдил и елементите на чл. 83, § 2 от Регламент /ЕС/ 2016/679. Предвид това жалбата против решението в тази му част се явява неоснователна.

Съдът намира за неоснователна жалбата и в частта по отношение на разноските. Въпреки, че в относимите към производството пред административния орган разпоредби не е уреден този въпрос, от предвиденото в разпоредбата на чл.59, ал.2, т.6 АПК се стига до извода, че административният орган дължи произнасяне по въпроса за разноските, направени в проведеното пред него административно производство. В случая и доколкото е приел жалбата за основателна и предвид изрично направеното в тази насока искане КЗЛД правилно е преценил, че на жалбоподателя в административното производство се дължат разноски, свързани с осъществяването процесуално представителство. Противно на твърденията на дружеството жалбоподател в съдебното производство, в преписката на КЗЛД се съдържат доказателства както за оправомощаване на процесуалния представител /граждански договор/, така и за действително извършени разноски в тази насока. Налице са платежни нареждания, от които е видно, че договорената сума от 400 лева е преведена. Лицето е представлявано от процесуалния му представител в проведеното административно производство както чрез писмени становища, така и в проведеното открито заседание. Предвид това и с оглед изхода на спора КЗЛД правилно е приела, че му се дължи сумата от 400 лева. Следва да се посочи, че КЗЛД неправилно е посочила правните норми, въз основа на които се е произнесла по въпроса за разноските, тъй като посочените разпоредби на чл.144 АПК, вр. чл.78, ал.1

ГПК са относими към съдебното, не към административното производство. Това обаче не е основание за отмяна на акта в тази му част, доколкото не е съществено нарушение.

При този изход на спора на страните се дължат разноски за съдебното производство съобразно разпоредбата на чл.143 АПК в случай, че са поискани. Искане за присъждане на разноски е направено само от оспорващото дружество. Същото е направило разноски в производството само за заплатената държавна такса в размер на 50 лева. Доколкото актът съдът прие, че е частично незаконосъобразен само в една от четирите му оспорени части, то ответникът му дължи разноски в размер на 12,50 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №ППН-01-116/28.10.2019 г., постановено от КЗЛД в частта, в която жалба рег. № ППН-01-116/30.01.2019 г., подадена от Г. И. срещу [фирма], е приета за основателна за нарушение на чл.15, параграф 3 от Регламент 2016/679 и е разпоредено съобразно правомощията на контролния орган по чл. 58, параграф 2, буква "в" от Регламент 2016/679 в 10-дневен срок от влизане в сила на решението на КЗЛД администраторът на лични данни [фирма] да изпълни исканията на субекта на данни да упражни правата си по Регламента, като върне изисканите оригинални документи по реда на чл. 15, параграф 3 от Регламент 2016/679.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] против Решение №ППН-01-116/28.10.2019 г., постановено от КЗЛД в останалата част.

ОСЪЖДА КЗЛД да заплати на [фирма], [населено място] деловодни разноски в размер на 12,50 лв. /дванадесет лева и 50 ст./

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 от АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: